

משרת ובת הצאר

אוקראינה

היה היה צאר גדול ולו בת יפה. אלא שהבת הייתה נעלמת מדי לילה ובבוקר הייתה עייפה ועיניה נסגרו מדי פעם בזמן הארוחות. ומשרתי הצאר הרגישו שנעלי בת הצאר נשחקים במהירות, כאילו מרוב ריקודים. הגיע לכך שלא נשאר בארמון אלא זוג נעליים אחד, מתאים לבת הצאר.

כשהדבר נודע לאבא צאר הוא הכריז "מי ימצא לאן נעלמת בתי מדי לילה, יקבל פרס גדול." לא קל היה למצוא לאן נעלמת בת הצאר. מדי לילה הופיעה לפני הארמון מרכבה יפה, רתומה לשלושה סוסים שחורים, לקחה את הבת, ובבוקר החזירה אותה. ולאן היא נסעה לא ידע איש.

בין משרתי הצאר היה משרת אחד צעיר, שהתאהב בבת הצאר. היא לא ידעה זאת והוא לא יכול כמובן

לספר לה זאת, כי היה נער משרת פשוט ואסור היה לו לדבר אתה, אבל הוא החליט לגלות את הסוד. כשהגיעה המרכבה בערב כדי לקחת את בת הצאר, הוא התגנב לתוכה והסתתר תחת למושב. וכשהנערה עלתה למרכבה, ראה שהיא מביאה אתה סל תפוחים.

המרכבה עזבה את הארמון והתרוממה באוויר. תוך זמן קצר היא נחתה ברחבת יער גדולה, שם חיכו שדים לבת הצאר. בת הצאר ירדה מהמרכבה והתחילה לחלק לשדים את התפוחים מהסל. תפוח אחד נשמט מידה ונפל בקרבת המרכבה, והמשרת הושיט יד, תפס אותו

והכניס לכיס. כשכל התפוחים חולקו נשמעה מוסיקה והשדים התחילו לרקוד, והנערה ביניהם. כך הם רקדו עד שנשמעה הקריאה השלישית של התרנגול. אז התפזרו כל השדים, בת הצאר חזרה

למרכבה עייפה מרוב
הריקודים, ויחד עם המשרת
הצעיר, המוסתר תחת
המושב, חזרו לארמון.
למחרת הופיע המשרת לפני

הצאר ובנוכחות בתו סיפר מה ראה. הנערה לא
דיברה, אך כשהמשרת הוציא להוכחה את התפוח
מהכיס, התעלפה ונראתה כמו מתה.
מאוד הצטער הצאר וכל משרתיו, והצעיר במיוחד.
הצאר ציווה לבנות קבר לבתו בתוך הכנסייה. כל
לילה העמיד שומרים שישמרו על קבר בתו. אלא
שמדי לילה השומרים היו נעלמים, כאילו לא היו
שם בכלל.

"מה יהיה?" חשב הצאר "מי ישמור על קבר בתי
האהובה?"

"אני אלך!" אמר המשרת הצעיר, ובערב יצא
לכנסיה. אך שם לא נעמד לפני הקבר, כמו

השומרים קודם, אלא הסתתר אחרי דלת.
בחצות הופיעו בכנסייה שני שדים ורצו לחטוף שוב
את השומרים, אך כשלא מצאו אותם, הסתלקו.
ואז בת הצאר יצאה מהקבר ובעיניים עצומות
התחילה לרקוד בכנסייה.

בינתיים המשרת הצעיר נשכב בעצמו בתוך הקבר.
אחרי זמן נשמעו קריאות של תרנגול. כשנשמעה
הקריאה השניה בת הצאר רצתה לחזור לקבר,
שמה יד פנימה והנה - מקומה תפוס. וכשנשמעה
הקריאה השלישית של התרנגול בת הצאר המתה
פתחה את עיניה. אז המשרת הצעיר לקח את ידה
והוביל אותה לארמון הצאר.

לא היה גבול לשמחתו של אבא צאר כשראה את
בתו. הוא ציווה להכין נשף גדול, במשך שלושה
ימים לירות מתותחים, לנגן מוסיקה ולכל העם
הורה לשיר ולשמח.

הוא נתן את בתו לאישה למשרת הצעיר, ערך להם
חתונה מפוארת, והצעירים חיו מאז יחד באושר
ועושר.